

Βάνα Μαυρίδου

Όχι και τόσο μακριά

Εικόνες: Ρένια Μεταλληνού

διόπτρα

*Σε όλους αυτούς που καταφέρνουν
να καταλαβαίνουν τους άλλους...*

Ζωή

6 Φεβρουαρίου

Όλα ξεκίνησαν μερικές μέρες πριν, όταν η Μάρτα ήρθε στο σπίτι μας. Ή μάλλον όχι. Δεν ξεκίνησαν τότε, αλλά λίγες μέρες νωρίτερα από τη μέρα εκείνη. Ναι, ναι, τότε ακριβώς. Ήταν Τρίτη μεσημέρι και μόλις είχαμε επιστρέψει με τη μαμά από το σχολείο. Λίγο πριν ανοίξουμε την πόρτα της πολυκατοικίας, έκανε μια στάση στο γραμματοκιβώτιο και πήρε τους φακέλους που ήταν για εμάς. Ανεβήκαμε στο σπίτι, ακούμπησε την τσάντα της στο πάτωμα και, πριν κάνει οτιδήποτε άλλο, ξεχώρισε τον μεγαλύτερο από τους φακέλους και τον άνοιξε όλο λαχτάρα.

Συνήθως όταν ανοίγει τέτοιους φακέλους η μαμά μουρμουρίζει για το πόσο έχουν ακριβύνει τα πάντα και πόσο έχουν φουσκώσει όλοι οι λογαριασμοί. Εκείνη τη φορά όμως δεν μουρμούρισε, αλλά στο πρόσωπό της σχηματίστηκε ένα αινιγματικό χαμόγελο· χαρούμενο και θλιμμένο μαζί. Φάνηκε ότι τον περίμενε αυτό τον φάκελο.

Άπλωσε το χέρι της, έπιασε το δικό μου και καθίσαμε δίπλα δίπλα στον καναπέ. Ένωθα τον σφυγμό της στο δέρμα μου να χτυπά δυνατά. Τότε εκείνη πήρε μια βαθιά ανάσα και ξεκίνησε να διαβάσει:

«Η αίτησή σας να φιλοξενήσετε ένα από τα παιδιά του προγράμματος έγινε δεκτή».

Το νέο αυτό όπας καταλαβαίνετε έσκασε στο κεφάλι μου σαν βόμβα, κι έτσι η σιωπή που ακολούθησε έμοιαζε κάπως αφύσικη και σίγουρα εντελώς αταίριαστη με τη στιγμή. Κοντεύω δώδεκα χρονών πια και έχω καταλάβει πως δεν θα αποκτήσω αδερφάκι, παρόλο που το θέλω πολύ. Άλλωστε οι γονείς μου τα τελευταία δυόμισι χρόνια ζουν χωριστά. Αυτό είναι κάτι που με δυσκόλεψε πολύ στην αρχή, μα που πια το έχω συνηθίσει και αποδεχτεί. Ο μπαμπάς έφυγε για το νησί του και τον βλέπω κάπως λιγότερο τον χειμώνα, μα περισσότερο το καλοκαίρι. Τι ήταν τώρα αυτή η φιλοξενία;

Η μαμά άνοιξε μπροστά μου τα χαρτιά, που ήταν όλα γεμάτα σφραγίδες, και πάνω πάνω άφησε μια φωτογραφία ενός κοριτσιού που έμοιαζε λίγο μικρότερο από εμένα. Ένα κορίτσι με δέρμα λευκό σαν γάλα και μάτια γαλανά και μεγάλα, σαν να σου μιλούν. Τα μαλλιά της ξανθά, τόσο σγουρά που θύμιζαν φωλιά πουλιού. Σκέφτηκα ότι έπρεπε να πάψω να γκρινιάζω για τις λίγες ατίθασες τούφες μου που δεν μπορούν να σταθούν πάνω από μία ώρα στην αλογοουρά μου.

Όσο εγώ χάζευα το κορίτσι της φωτογραφίας, η μαμά ξεκίνησε να μου εξηγεί.

«Αυτή είναι η Μάρτα. Είναι από την Ουκρανία».

«Από την Ουκρανία; Από εκεί που γίνεται πόλεμος;» ρώτησα όλο περιέργεια.

«Ακριβώς».

Η μαμά εμφάνισε μια νέα φωτογραφία από τον φάκελο. Έδειχνε όλη την οικογένεια της Μάρτα μπροστά από ένα όμορφο χρωματιστό σπίτι που έμοιαζε να έχει βγει από παραμύθι. Η στέγη είχε ένα παράξενο πολυγωνικό σχήμα που όμοιό του δεν είχα ξαναδεί, κι ήταν βαμμένη μπλε. Δεν είχα ξαναδεί μπλε στέγη.

«Τι όμορφο σπίτι!» αναφώνησα.

Στην είσοδο στέκονταν οι γονείς της κι εκείνη δίπλα στον αδερφό της, που σίγουρα την περνάει πέντε έξι χρόνια. Λαμπερά χαμόγελα φώτιζαν τα πρόσωπά τους, ενώ το αγόρι έκανε στα κρυφά κερατάκια στη Μάρτα. Φαίνονταν αγαπημένοι και χαρούμενοι.

«Η Μάρτα απομακρύνθηκε από την οικογένειά της όταν ο ρωσικός στρατός επιτέθηκε στη γειτονιά τους. Ο μπαμπάς της και ο αδερφός της πολεμούν για την ελευθερία της χώρας τους. Η Μάρτα με τη μητέρα της κατέληξαν σε ένα καταφύγιο, όπου έμειναν για κάποιες μέρες ώσπου η μητέρα της αποφάσισε ότι ήθελε να βοηθήσει με τον τρόπο της παίρνοντας μέρος στον πόλεμο. Πρώτα όμως θέλησε να προστατέψει την κόρη της. Έτσι την παρέδωσε στην αδερφή της, η οποία μαζί με άλλους συμπατριώτες τους θα ξεκινούσαν ένα ταξίδι στην Ευρώπη, αναζητώντας ένα ασφαλές μέρος για να μείνουν προσωρινά».

